

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.556 van 17 maart 2015
in de zaak A. 209.656/X-15.862.**

In zake : Frank DE GROOT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hans Rieder
kantoor houdend te 9000 Gent
Recollettenlei 39-40
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de GEMEENTE SCHELLE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen
en eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ingrid Opdebeek
kantoor houdend te 2630 Aartselaar
Karel van de Woestijnelaan 7

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 augustus 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schelle van 3 juni 2013 tot ambtshalve ontslag van Frank De Groot wegens het verlies van de hoedanigheid van statutair personeelslid.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2014.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Leendert Lachaert, die *loco* advocaat Hans Rieder verschijnt voor verzoeker, en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 26 april 2012 wordt verzoeker, in dienst van de gemeente Schelle als vast benoemd milieudeskundige, veroordeeld wegens valsheid in geschriften en passieve omkoping tot onder meer de ontzetting uit rechten, aldus gepreciseerd: “ontzetting van de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid, 1° van het strafwetboek voor een periode van vijf jaar en dit overeenkomstig artikel 252 van het strafwetboek”. Het cassatieberoep van verzoeker tegen dit arrest wordt op 23 april 2013 door het Hof van Cassatie verworpen.

Op 3 juni 2013 beslist het college van burgemeester en schepenen het verlies van de hoedanigheid van statutair personeelslid van verzoeker vast te stellen en hem met ingang van dezelfde dag te ontslaan. Gemotiveerd wordt wat volgt:

“Artikel 168 van de rechtspositieregeling bepaalt dat ambtshalve een einde wordt gemaakt aan de hoedanigheid van statutair personeelslid als:
1° (...);

2° het statutaire personeelslid niet meer voldoet aan de voor zijn/haar functie geldende nationaliteitsvereiste, of de burgerlijke en politieke rechten niet meer geniet, of zijn/haar medische ongeschiktheid voor de functie behoorlijk werd vastgesteld;

3° (...);

4° (...).’

Door het voormelde arrest van het Hof van Beroep werd de heer de Groot ontzet uit het recht om ‘openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen’ voor de duur van vijf jaar. Dit arrest, dat in kracht van gewijsde is gegaan, heeft tot gevolg dat gelet op artikel 168 van de rechtspositieregeling de heer Frank de Groot, vast benoemd milieudeskundige, ambtshalve de hoedanigheid van statutair personeelslid verliest.

Krachtens artikel 169, §2 van de rechtspositieregeling stelt de aanstellende overheid, in casu het college van burgemeester en schepenen, het verlies van de hoedanigheid van statutair personeelslid vast en beslist het college tot ontslag van het personeelslid. Krachtens artikel 169, §1 van de rechtspositieregeling is geen opzegtermijn of verbrekingsvergoeding verschuldigd.

Aldus moet worden vastgesteld dat de toepassingsvoorwaarden van de artikelen 168 en 169 zijn vervuld en dat het ambtshalve ontslag wegens verlies van de hoedanigheid van statutair personeelslid moet worden vastgesteld.

De raadsman van de heer de Groot merkt op dat juridisch gezien er inderdaad het arrest van het Hof van Cassatie is. Op menselijk vlak houdt de heer de Groot vol dat hij geen schuld heeft aan de feiten en dat hij zich niet ten volle heeft kunnen verdedigen gelet op de inbeslagname van documenten van hem waarover hij nadien niet meer kon beschikken. Hij voert ook aan dat hij andere mogelijke rechtsmiddelen nog zal uitputten, vb naar het EHRM stappen.

Het college van burgemeester en schepenen stelt echter vast dat haar bevoegdheid in toepassing van de artikelen 168 en 169 van de rechtspositieregeling gebonden is en het bestuur dus over geen enkele beoordelingsmarge beschikt. De opmerkingen van de heer de Groot doen geen afbreuk aan de vaststelling [dat] de toepassingsvoorwaarden van de artikelen 168 en 169 van de rechtspositieregeling vervuld zijn en beletten dan ook niet het ambtshalve ontslag wegens verlies van de hoedanigheid van statutair personeelslid.

[...].”

IV. Onderzoek van het beroep

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert twee middelen aan.

Volgens een *eerste middel* is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Verzoeker “erkent” met zoveel woorden “dat het ambtshalve ontslag zoals uitgesproken bij besluit van 3 juni 2013 het automatische gevolg is van het in kracht van gewijsde gaan van het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 26 april 2012 waarbij verzoeker voor een periode van vijf jaar ontzet werd uit [het] recht om een openbaar ambt te vervullen”. Maar zijns inziens moest het “nooit zover” gekomen zijn. Dat het daar toch toe kwam is te wijten aan “de nalatigheid van het gemeentebestuur (en mogelijks de arbeidsgeneesheer die evenwel nooit door het gemeentebestuur werd aangespoord)”.

In een *tweede middel* wordt de schending van het beginsel van de onpartijdigheid aangevoerd. Weer zegt verzoeker te “beseffen” dat het bestreden besluit “ambtshalve genomen werd in uitvoering van de artikelen 168-169 van het RGS en naar aanleiding van de tegen hem bij arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 26 april 2012 uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen, namelijk de ontzetting uit het recht een openbaar ambt te vervullen en dit gedurende vijf jaar”. Deze strafrechtelijke veroordelingen en het daaruit volgende ambtshalve ontslag zijn echter het loutere gevolg van de partijdigheid van de verwerende partij in onderhavige zaak, het resultaat van een geheel aan vooringenomen handelingen van het gemeentebestuur.

5. Naar de mening van de verwerende partij heeft verzoeker geen belang bij het beroep, noch bij de aangevoerde middelen. Het college van burgemeester en schepenen heeft een louter gebonden bevoegdheid uitgeoefend. Het moest verzoeker ambtshalve ontslaan. Zelfs indien de Raad van State het zorgvuldigheids- of het onpartijdigheidsbeginsel geschonden zou achten, “dan nog tast dit de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan, die een louter,

doch verplicht gevolg is van de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker”. Na een eventuele vernietiging zou het schepencollege verplicht zijn om opnieuw dezelfde beslissing te nemen.

6. In de laatste memorie benadrukt verzoeker dat de verwerende partij “voorbijgaat aan de essentie van deze casus: als het nu eenmaal zo is dat ‘de beroving van één der burgerlijke en politieke rechten’ het unieke gevolg is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (in combinatie met de schending van het onpartijdigheidsbeginsel [...]), hoe kan deze ‘beroving’ dan ‘automatisch’ aan de basis liggen van de bestreden beslissing, wanneer de bestreden beslissing zelf de ultieme manifestatie is van de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur door de gemeente Schelle?” Indien de verwerende partij wel zorgvuldig en onpartijdig gehandeld zou hebben, had zij zich een eerlijk en volledig beeld van zijn chronische, psychische aandoening kunnen verschaffen en ambtshalve een einde moeten stellen aan zijn betrekking om reden van zijn medische ongeschiktheid voor de functie.

Beoordeling

7. De bestreden beslissing geeft gevolg aan artikel 168, 2°, van de van toepassing zijnde rechtspositieregeling, volgens welke bepaling “[a]mbtshalve [...] een einde [wordt] gemaakt aan de hoedanigheid van statutair personeelslid” als “het statutaire personeelslid niet meer voldoet aan de voor zijn/haar functie geldende nationaliteitsvereiste, of de burgerlijke en politieke rechten niet meer geniet, of zijn/haar medische ongeschiktheid voor de functie behoorlijk werd vastgesteld”.

Het wordt niet betwist dat verzoeker ten gevolge van het in kracht van gewijsde gegane arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 26 april 2012 niet meer “de” burgerlijke en politieke rechten genoot, meer bepaald niet meer het recht om openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen.

Aldus blijkt de bestreden beslissing de loutere toepassing te zijn van een bepaling die de overheid geen enkele beoordelingsmarge laat en waarvan niet wordt aangetoond, noch zelfs maar betoogd, dat ze onwettig is.

8. In dit licht doet het voor de wettigheid van de aangevochten beslissing niet ter zake wat er op bestuurlijk vlak al dan niet aan het arrest van het hof van beroep is voorafgegaan.

Wat er van de onwettigheden die verzoeker in dit verband aanvoert ook aan is en wat het bestuur ook anders had moeten of kunnen doen, het vertoont geen belang meer sinds er, intussen, het definitieve arrest van het hof van beroep is waardoor verzoeker niet meer de burgerlijke en politieke rechten geniet en waardoor de verwerende partij zich in de situatie geplaatst zag dat zij op die grond ambtshalve een einde moest stellen aan verzoekers hoedanigheid van statutair personeelslid.

9. Bijgevolg is eveneens niet dienstig de stelling van verzoeker – die hij pas voor het eerst in de laatste memorie doet gelden – dat als de verwerende partij niet de onwettigheden zou hebben begaan die in de middelen worden aangevoerd, zij verzoekers hoedanigheid van statutair personeelslid ongedaan had moeten maken op grond van zijn medische ongeschiktheid voor de functie.

Overigens laat verzoeker na te verduidelijken in welk opzicht het zijn belangen dient dat aan zijn hoedanigheid van statutair personeelslid een einde wordt gemaakt vanwege zijn medische ongeschiktheid, in plaats van omdat hij niet meer de burgerlijke en politieke rechten geniet. Gelet op artikel 169 van de rechtspositieregeling gebeurt de beëindiging van de hoedanigheid van statutair personeelslid in de twee gevallen “zonder opzegtermijn of verbrekingsvergoeding”.

10. In zoverre ten slotte verzoeker doet gelden dat het tot de essentie van de zaak behoort dat de beroving van een van de burgerlijke en

politieke rechten “het unieke gevolg” is van de door de verwerende partij beweerdelijk begane tekortkomingen, oefent hij in wezen kritiek uit op het arrest van het hof van beroep. Het is immers dit arrest dat, spijs de onwettigheden die verzoeker de verwerende partij in voorliggend beroep aanwrijft, verzoeker uit de burgerlijke en politieke rechten heeft ontzet.

Dit arrest, dat kracht van gewijsde bezit, kan hier echter niet tot voorwerp van discussie worden gemaakt.

11. Concluderend wordt vastgesteld dat de aangevoerde middelen geen nietigverklaring kunnen wettigen, zodat het beroep moet worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien maart 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust